

புள்ளிகளையெல்லாம் தான் எங்களால் போட முடிகிறது. எந்தெந்தப் புள்ளிகள் இணைந்து எந்த வடிவில் வாழ்க்கைக்கோலம் அமையப் போகின்றது என்பதையாரும் முறக்கப்பட்டியே உணர்ந்து கொள்வதாகவோ அறிந்து கொள்வதாகவோ எனக்குத் தெரியவில்லை.

நிறைந்து தான் போலிருக்கிறது. நீ ஜேர்மனிக்கு வந்தது. நான்கு வருடங்களின் முன்பு வந்திருந்தாய். பார்த்துப் பசும் பக்கியம் தான் எனக்கில்லாமற் போய் விட்டது. பாரக்காமலே இருந்து விடுவோம் என்றாய். பாலிய காலத்து முகங்களையே மனங்களில் வார்த்திருப்போம் என்றாய்.

இன்றைக்கு ஏன் இதெல்லாம் என நினைவில் வருகின்றதென்றே எனக்குத் தெரியவில்லை. இரவின் நிசப்தங்களையெல்லாம் ஒவ்வொரு சப்தங்களும் எனக்குக் கேட்கின்றன. ஆழ்ந்து உறங்கிப் போகும் நான் ஏன் இப்படி அர்த்த ராத தரியில் அர்த்தமற்று விழித்திருக்கிறேன் என்று புரியவில்லை. மனசு குழம்புகிறது. எதையோ இழந்தது போலத் தவிக்கிறது.

‘எனக்குப் பிரியமான யாரைக் கும் ஏதாவது ஆகியிருக்கிறார்களோ..?’ இருட்டாக்காள் நடந்து வரும் போது திரைத் தெரியும் வடிவமரத்தில் ‘பயே இருக்கிறார்களோ!’ என்ற நினைவு வந்தவுடன் குடல் தெறிக் க ஓடும் சின்னப்பிள்ளை போல, களைவித்தோன்றிய மாதிரித் தில் மனசு சில்லிடுகிறது. ‘வண்டாம்’, எந்த அசம்பாவிதங்களும் வண்டாம். இதற்குமேல் யாரையும இழக்கவோ, யாரும் எதையாவது இழந்து விட்டார்கள் என்று கேட்கவோ இந்த மனசுக்குத் திராணியில்லை. நினைவுகளிலிருந்து விலகி ஓட்கிறேன். வடிவமரத்துக்குப் பயந்து ஓட, வளையில் தெரியும் முடக்குக் காணிக் காள் விருட்சமாய் விரிந்திருக்கும் புளியமரம் மீண்டும் பயை நினைவு படுத்துவது போல எனக்குள் என் வண்டாத நினைவுகள் வந்து என்னபை பயமுறுத்துகின்றன. குடல் தெறிக் க ஓட்கிறேன்.

‘இல்லை, யாரைக் கும் ஒன்று நடந்து விடாது. எனக்கு நித்திரை வராததற்கான காரணம் வறோக இருக்க வண்டாம். இரவில் உறப்பிற் சிசிய வது அவ்வளவு நல்லதல்ல, என்று ராகினி பலதவகைகள் சொல்லியிருக்கிறாள். இருந்தும் வலை முடிந்த பின் ரெட மில்லரில் 45 நிமிடங்கள் ஓடிவிட்டது தான் வீட்டுக்கு வந்தேன். அதனால் தான் நித்திரை கொள்ள முடியவில்லை போலும்.’

என்னதான் சமாதானம் செய்தாலும், ஏனோ சில நாட்களாகவே மனம் குழம்பித் தான்

இரூக்கிறது. இன்று கொஞ்சம் அதிகப் படியாக. என்னவென்று புரியாத உணர்வுகள். அபிக்கபி விழிப்பு. பட்டுத்தும் தங்கி விடும் என இயல்பு நிலையில் இரூந்து விலகியிருக்கிறேன். ஏதோ ஒரு யோசனை என்னை அழுத்துகிறது. ஏன் இந்த உணர்வுகள் என்ற களைவி இந்தச் சில நாட்களாகக் குள் பலதடவகைகள் எனக்குள் எழுந்து விட்டது. ஆனாலும் ஐரோப்பிய அவசரங்களினால் என நாட்களும் விரைகின்றன.

ம.. மீண்டும் நீ ... ஏன் என் நினைவுகளில் வருகிறாய். மனத்திரையில் வலம் வரும் பலநிறு முகங்களாக இடையில் நீ கொஞ்சம் அதிகமாகவே வருகிறாய் போலிருக்கிறது. அபிக்கபி வருகிறாய். இந்தச் சில நாட்களாகக் குள் உன்னை இன்னும் அதிகமாக நினைக்கிறேன் போல இருக்கிறது. இரண்டு மீன்று நாட்களாகக் குள் முன் ஏதோ ஒரு உந்துதலில் உனது மகனாகக் குள் ஒரு மின்னஞ்சல் எழுதினேன். உனதும், உன் மனவியினதும் புகைப்படம் ஒன்று எனக்கு அனுப்பும் படி. அவள் பதிலுக்காக இன்னும் என் மனம் காத்திருக்கிறது.

ஏனோ, உன்னைப் பார்க்க வண்டும் போல மனதுள் ஆவல் எழுகிறது. மனங்களின் தொட்கைகளைத் தவிர வேறெந்தத் தொடர்பும் இல்லாத திரத்தில் நீ. உறவினன் என்பதையும் தாண்டிய ஏதோ ஒரு பிரியம் உன் மலே. எனக்கு உன் மலே இருக்கும் பிரியத்தை விட உனக்கு என மலே இருக்கும் பிரியம் அதிகம் என்பதை நான்கு வருடங்களின் முன் நீ ஜேர்மனிக் குள் வந்த போது தொலைபேசியில் பேசிய போதுதான் உணர்ந்தேன். அப்போதும் கட்ட நாம் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொள்ளவில்லை. தொலைபேசி என்ற ஒரு சாதனம் இரூந்ததால் பேசிக் கொண்டோம்.

அன்று மிகச் சாதாரணப் பெண்கள் போலவே நிறில் ஒன்றாய், இல்லையில்லை ஆயிரத்தில் ஒன்றாய், அதை விடப் பொருத்தமாய் உலகத்தில் ஒன்றாய் ... சமயைல் முடித்து, சாப்பாடு முடித்து, கொஞ்சம் முன்னேற்றமாய், மினுக்கிக் கழுவி மின்கைக் கொடமல் பாத் திரங்களை பிஸ் வோசரில் போட்டு விட்டு, துடைப்புத்துக்குப் பதிலாக வக்கும் கிளீனரை எடுத்து போதுதான் உனது தொலைபேசி என்னை அழைத்தது. யாராவது தொல்லை பேசுபவர்கள் தான் அழைக்கிறார்கள் என்ற யோசனையில் மனசுக்குள் சலனித்து விட்டுத் தான் எடுத்துத் தீன்.

என்னை முழுமையாகச் சலனப்பட வகைக் என்றே கனடாவில் இரூந்து வந்தாயோ! என்னமாய் பேசி விட்டாய். மீண்டும் மீண்டுமாய் எனக்குள் என்னை அவை ஒலித்துக் கொண்டே இருக்கின்றன. நினைவுகளில் மிதக்கின்றன.

அதுக்காக காதல், கத்தரிக்காய் என்று விபரீதமாய் ஏதும் கற்பிதம் பண்ணி விடாதே. நான் இன்னொருத்தன் மனைவி. நீ இன்னொருத்தியின் கணவன். சத்தியமாய் உன் மலே எனக்குக் காதலில்லை. ஆனாலும் என்னைச் சலனப் பட்டுத்துகிறாய். சற்று சஞ்சலப் பட்டுத்துகிறாய். ஒரு வளை உன் காதலை அன்றே நீ சொல்லியிருந்தால் நானும் உன்னைக் காதலித்திருப்பனோ, என்னவோ..!

எனக்கென்ன தெரியும்? நீ என்னைக் காதலித்தாய் என்று நான் எங்கு கண்டனே? பனங்கட்டல் தாண்டி, அப்பாவோடு நான் உன் வீட்டுக்கு வரும் போதில்லாம், மச்சான் நீ என்றும், உன்னை மணப்பது நான் என்றும் அப்பாச்சி சொல்லும் போதில்லாம் எனக்கேதோ மரப்பாச்சி விளையாட்டுப் போலத் தான் இருக்கும்.

திரும்பிவருவதற்கு அர்த்தமோ, காதலின் சந்தமோ திரியாத அந்த வயதில் அரகைக் காற சட்டகைக்கு வளையவே அரணாண் கயிறு எட்டிப் பார்க்க விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் உன் மீது எனக்கு எந்த ஈடாபாடும் வேரவில்லை. காதல் மட்டும் எப்படி வரும்? அப்படியிருக்க அப்பாச்சியின் வார்த்தைகள் உன்னுள் ஆழப்பதிந்து போனதையும், நான் உனக்குத்தான் என்ற ஆசை உன்னுள் வரேன் ன்றி வளர்ந்து விட்டதையும் நான் எப்படி அறிவேன். ஒரு தரமாவது... நான் வளர்ந்த பின்னாவது நீ எனக்குச் சொல்லியிருக்கலாமே.

நான் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போகும் நேரங்களில் நீ சந்திக் கடையின் முன் ஓற்றைக் காலதைத் தரையில் ஊன்றியபடி, மற்ற காலத்தொங்கிக் கொண்டு நிற்க சகைக்கிளில் தவமிருந்தது எனக்குத் தான் என்று நான் நினைக்கவேயில்லை. நீ சொன்ன போதுதான் நீ சந்தியில் நின்றதைப் பற்றியே நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

நீ கப்பலில் போய் விட்டாய் என்ற போது மாமியின் கஸ்டங்கள் தீர்ந்து விடும் என்று மனம் மகிழ்ந்தனே தவிர வேறெந்த உணர்வுமும் எனக்கு வரவில்லை. நீ மட்டும் எப்படி உனக்குள் அப்படியொரு கனவை வளர்த்துக் கொண்டு திரும்பி வந்தாய். அங்கிருந்தாவது உன் விருப்பத்தை, ஆசையை, காதலைச் சொல்லி ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்திருக்கலாமே!

ம்;.. அதற்கு நான்தான் அவகாசம் தரவில்லையே!

சில வருடங்கள் கழித்து, நீ கப்பலில் இருந்து திரும்பி வந்த அன்றே என்னைப் பார்க்க என்று ஓடி வந்தாய் சொன்னாயே! அப்போது கூட "மாமி..." என்றுதான் கேட்பிட்டாக் கொண்டுவந்தாய். அம்மாமீது உனக்கு அத்தனை பாசம் என்றுதான் நினைத்தனே தவிர, உன் வரவு எனக்குள் எந்த சந்தத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை. நான் என்பாட்டில் என்குழந்தையை மடியில் வைத்து பால் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தேன். அந்தக் காட்சியில் உன் மனம் நொறுங்கிப் போனதைக் கூட நீ யாருக்கும் அன்று சொல்லவில்லையே!

இத்தனை வருடங்கள் கழித்து, நான் பரேப்பிள்ளையையும் கண்ட பின் இதயமெல்லாம் நீ என்னிடம் சொன்ன போது எனக்கு ஏதோ சினிமாப் படத்துக்கான கதையொன்றைக் கேட்பது போன்ற பிரமதைதான் வந்தது. என்ன..? ஒரு வித்தியாசம். வழமையான கதைகளில் நான் வாசகியாய் அல்லது ரசிகையாய் இருப்பேன். இந்தக் கதையில் நானே கதாயநாயகியாய் ...

நீ ஜேர்மனிக்கு வந்திருந்த போதும், நான் வர முடியாத போது அந்தக் குடும்பச் சந்திப்பில் ஓவ்வொரு அழைப்பு மணியின் போதும் நான்தான் வருகிறேன் என்று எதிர்பார்த்து ஏமாந்தாயாமே! அங்கு வந்திருந்த உறவுகளில் சிலர் என்னிடம் பின்னர் சொன்ன போது நியமாகவே நான் வருந்தினேன். வந்திருக்கலாமே என்று மனசுக்குள் ஆதங்கப்பட்டேன். ஆனாலும் பார்க்காமலே இருந்து விடுவோம் என்றும், பாலய காலத்து மூகங்களையே மனதில் வார்த்திருப்போம் என்றும் நீ சொல்லிச் சினிமாதை நினைத்து மனத்தை ஆற்றிக் கொண்டேன்.

எனது 18வயதுக்குப் பிறகு உன்னைச் சந்தித்துக் கொண்டதாய் எனக்கு ஞாபகம் இல்லை. எனது அந்த வயது மூகத்தைத் தான் உனக்குத் திரியும். அதே போல நான் கடையாகச் சந்தித்த உனது அந்த 23வயது மூகத்தைத் தான் எனக்கும் திரியும்...

இப்போதும் கபட உன் மனவை விவலைக்கும், மகள் பாடசாலகைக்கும் சனெற பின்னான தனிமைப் பொழுதுகளில் நீ எனனைப் பற்றிய நினைவுகளில் மிழ்குவாய் என்று சொன்னாயே! அது அவ்வப்போதான தனிமைப் பொழுதுகளில் என் நினைவுகளைச் சீண்டுவதை நான் உணர்கிறேன். அதற்காக எனக்கு உன்மலே காதல் இருக்கிறது என்று மட்டும் நினைத்து விடாதே. இப்போதும் சொல்கிறேன், சத்தியமாக உன்மலே எனக்கு காதல் இல்லை.

ஆனாலும் வாழ்க்கை பற்றிய விடகை காத சில பல களேவிகள் என்னுள் எழுகின்றன. பெரியவர்கள் போட்ட புள்ளிகள் உன் மனதில் மட்டும் கனவாகக் கோலமானது ஏன்? என்னை நீ நினைத்ததையும், என்னை நீ காதலித்ததையும் உணராமலயே நான் வறொருவனைக் காதலித்து, கல்யாணம் செய்து... என்பாட்டில் வாழ்ந்திருக்கிறேனே! சின்ன உணர்த்தல்கள் கபட என்னிடம் இல்லாமற் போனது எப்படி?

மீண்டும் மீண்டும் இந்து உன் பற்றிய நினைவுகள் ஏன் வருகின்றன என்று தரியாமலே நான் துங்கி விட்டனே போலிருக்கிறது.

விடந்த பொழுதிலும் மனசு குழம்பித்தான் இருக்கிறது. எனக்குப் பிரியமான யாருக்கும் ஏதாவது ஆகியிருக்காமோ? நிகைக்கும் போதே வாயில் வகைக்கக் கொண்டு போன உணவு நழுவி விழுந்து விடுகிறது. உன்மலே பிரியமான யாருக்காவது...? களேவிகள் தோன்றுவதும் வழமை போலவே எனக்குள்ளயே அமுங்கிப் போவதுமாய் பொழுது அவசரத்தோடு விரகிறது.

வலையிலும் மனதில் அமையவில்லை. வளகைக்கே வீட்டுக்கு வந்து விட வணண்டும் போல மனசு அந்தரிக் கிறது. வந்து விட்டனே. அப்போதுதான் அந்த அழைப்பு... நீ ;; ஒரு மருத்துவமனையில் கடுமையான நோயில் வீழ்ந்திருக்கிறாய் என்ற செய்தியோடு.

ஒரு கணம் திக் குமுக காடி விட்டனே. எப்படியாவது உன்னோடு பசே வணண்டும் என்று மனம் துடிக் கிறது. நன்றாகக் கதைத்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறாய் என்றும் மருத்துவமனை என்பதால் இரவு பசே முடியாது என்றும் காலையில் பசேம் படியும் சொல்கிறார்கள். சிறிது நேரத்தில் மருத்துவமனைக் கான தொலைபேசி இலக் கத்ததைத் தருகிறோம் என்கிறார்கள்.

மனசுக்குள் அலைபுரள்கிறது. விழிகளில் நீ ர் திரள்கிறது. ஆனாலும் உன்னோடு பசேலாம் என்ற நம்பிக்கை என்னுள் பலமாக இருக்கிறது. அதிகம் காத் திருக்க வகை காமல் தொலைபேசி அழகைக் கிறது. எடுத்த போது, எனது நம்பிக்கைகள் தவிடு பொடியாகின்றன. நீ போய் விட்டாயாம். அப்போதுதான், அந்தச் சில நிமிடங்களாகுள் தான்... என்னோடு பசேமலே போய் விட்டாயாம்.

சொன்னது போலவே பார்க்காமலே போய் விட்டாய்.

ஒப்பாரி வதைத்து அழுகின்ற அளவுக்கு இப்போது நான் இல்லை. ஆனாலும் அவ்வப்போதான திறேற்றுவார் இன்றிய தனிமைகளில் ஆற்றாமையில் கொட்டி விடுகிறது கண்ணீர்.

வரைமுத்து.

Posted by Anonymous, Tuesday, October 09, 2007 5:15:00 PM

enna solvadendre puriyavillai..oomai uravugal pala murai nammai badhitthu vidu gindrana..manadhai th

CU

Posted by

[Compassion Unlimited](#)

அன்புடன் வதனாக் கா!

அருமையான சிறுகதை! சில பிரச்சனைகளால் குழும்பப் பக்கம் வந்தாலும் முழு ஈடுபாட்டுடன்

காதலினால் அல்ல...!

சில உறவுகள் காதலுக்கும் அப்பாற்பட்டவை! அவற்றின் முக்கியத்துவம் அல்லது தன்மையை

அநகேமான மச்சான் மச்சாள் உறவு என்பது அநகேமானோர் வாழ்கையில் அந்த வகையானது தான்

சிறி அத்தானைப் பார்த்து கிட்டத் தட்ட 23 வருடங்கள்; சிவக்குமாரை சந்தித்து 16 வருடங்கள்.

உங்கள் சிறுகதையைப் படித்ததும் இப்போது ஏனோ அவர்கள் இருவரையும் தான் நான் நினை

ஆனால் உங்கள் கதையின் நாயகியைப் போல் நான் அடிக் கடி இப்படி ஓரே ஒரு உயிரைத் தான் நினை

இந்தக் கதையை வாசிக்கும் அந்தக் கணம் எவருக்கும் முக்கியமாக எம்மைப் போல் புலம் படு

அன்புடன்

சுவாதி.

Posted by

[Swathi Swamy](#)

சந்திரவதனா,

மனதை கனக்க வகைக்கும் பதிவு. தான் நேசித்தவளை ஒரு பதேதும் சிரமப்பட்டுத்தாமல் வாழ்ந்து

உங்கள் எழுத்துக்கள் உங்களுக்கு ஓரளவுக்கு ஆறுதல் அளிக்கும் என்று நம்பி,

நட்புடன்,

கார்ப்புரன

Posted by

[00000000](#)

Yaar antha Machchaan?!

Bhama Sivanathan

Thiru Thirukkumaran

ஓ...எனக்கும்திரியாதது. மச்சானின் நடுஞ்சுக்குள் அவ்வளவு இருந்ததா..? ஆனால் எம்மநே

Chandra Ravindran

உணர் கொம்பின் மனத் தண்டான இப்படியான உணர்வுகள் பரமபாலானவர்களின் வாழ்வை

Thiru Thirukkumaran

முன்பு பார்த்த அந்த இளமை மூக ஞாபகத்துடனயே இரூப்போம் என்று உங்கள் மச்சினன் ச

Thiru Thirukkumaran

palarin unmai kathai.

Savithiri Sivananthan

சொல்லியவர்களை விடச் சொல்லாமல் விட்டவர்கள் தான் அதிகம் சாவித்திரி அக்கா

Chandravathanaa

sollath therivathelai

[Savithiri Sivananthan](#)